

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Zezuly a soudců JUDr. Zuzany Völflové a JUDr. Pavla Toufara v právní věci žalobce ██████████, narozeného ██████████, bytem ██████████, ██████████, zastoupeného JUDr. Miroslavem Kříženeckým, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích 3, Na Sadech 2033/21, proti žalovanému **Mysliveckému spolku Věžovatá Pláně – Poluška**, se sídlem v Netřebicích 161, identifikační číslo osoby 46621172, zastoupenému Mgr. Jiřím Čechem, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, Lannova 16/13, o neplatnost rozhodnutí členské schůze spolku, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 26.3.2015, č.j. 5 C 176/2014-208,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **p o t v r z u j e** s upřesněním označení žalovaného správným názvem Myslivecký spolek Věžovatá Pláně – Poluška.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 6.776 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Miroslava Kříženeckého.

O d ů v o d n ě n í :

Ve shora označené právní věci, definované žalobou na určení neplatnosti rozhodnutí členské schůze žalovaného spolku, Okresní soud v Českém Krumlově (dále „soud prvního stupně“) napadeným rozsudkem vyslovil neplatnost rozhodnutí členské schůze ze dne 25.4.2014 žalovaného spolku ve věci vyloučení žalobce z tohoto spolku (výrok I.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho advokáta částku 42.280 Kč (výrok II.).

Soud prvního stupně vyšel z tvrzení žaloby, že žalobce byl členem žalovaného spolku do 25.4.2014, kdy členská schůze spolku rozhodla v nepřítomnosti žalobce o jeho vyloučení. O této skutečnosti se žalobce dozvěděl až 20.5.2014, kdy mu rozhodnutí bylo předáno. Soud prvního stupně po provedeném dokazování žalobě z více důvodů vyhověl. Konstatoval, že zápis z uvedené schůze spolku, datovaný 5.3.2014, odkazuje ohledně důvodů vyloučení žalobce na porušení „odstavců“, které se v dřívějších i pozdějších stanovách žalovaného spolku nenachází. Žalovaný spolek přijal u Ministerstva vnitra České republiky registrované stanovy v roce 1992, zatímco pozdější stanovy žalovaného (ze dne 16.2.2013) nebyly dle potvrzující informace Ministerstva vnitra registrovány, takže – podle názoru soudu prvního stupně – muselo být v případě vyloučení žalobce postupováno podle stanov z roku 1992. V rozporu s těmito stanovami nebyla členská schůze spolku na den 25.4.2014 řádně svolána. Žalobce byl v době členské schůze na zahraniční pracovní cestě a nemohl se schůze zúčastnit, přičemž zprávu o jejím konání obdržel formou SMS 19 hodin před touto schůzí (soud prvního stupně vycházel z tvrzení žalobce o přijetí zprávy, konstatoval současně, že žalovaný žádným způsobem okamžik odeslání SMS zprávy žalobci neprokázal). Kromě nedodržení lhůty pro pozvání na členskou schůzi a formy této informace nebyl žalobce zpraven o programu členské schůze a nebyla mu dána možnost vyjádřit se k návrhu na vyloučení (soud prvního stupně v tomto bodě citoval ustanovení § 240 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném od 1.1.2014 – dále „o.z.“). V neposlední řadě se soud prvního stupně zabýval materiálními předpoklady pro vyloučení žalobce ze spolku a uzavřel, že tyto předpoklady prokázány rovněž nebyly (výslovně se okresní soud zabýval hospodařením žalobce na zemědělských políčkách žalovaného spolku a povinností žalobce mít lovecky upotřebitelného psa). O náhradě nákladů rozhodl soud prvního stupně ve prospěch úspěšného žalobce (§ 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „o.s.ř.“), zahrnul-li do účelných nákladů uhrazený soudní poplatek z žaloby (2.000 Kč), odměnu za jedenáct úkonů právní služby advokáta po 2.500 Kč, cestovní náhrady za cesty advokáta k ústním jednáním soudu prvního stupně, náhrady ztráty času v rozsahu deseti půlhodin po 100 Kč a daň z přidané hodnoty, osvědčil-li advokát žalobce, že je plátcem této daně.

Rozsudek soudu prvního stupně napadl odvoláním žalovaný, který vyjádřil nesouhlas s oběma odstavci výroku rozsudku a ohledně odvolacích důvodů odkázal na ustanovení § 205 odst. 2 písm. c), písm. e) a písm. g) o.s.ř. Odvolatel konkrétně namítal, že prokázat tvrzení o doručení pozvánky na členskou schůzi spolku byl a je povinen žalobce, nikoliv žalovaný, kterému nedostatek prokázání uvedené skutečnosti soud prvního stupně přičítá, aniž by o tom

odvolatele poučil. Stejná situace nastala i v případě tvrzení žalobce, že se nemohl členské schůze účastnit, protože byl na pracovní cestě. Odvolatel zároveň trvá na opožděnosti podané žaloby, neboť původně navrhovaný petit není shodný s následným (podle § 242 o.z. opožděným) petitem. K tomu odvolatel upřesnil, že žalobce se původně domáhal určení, že rozhodnutí o vyloučení člena není v souladu se zákonem a platnými stanovami sdružení. Takto formulovaný petit není shodný s vyslovením neplatnosti rozhodnutí o vyloučení člena z řad žalovaného spolku, protože z ustanovení § 260 o.z. vyplývá, že ne každé rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo stanovami, musí být neplatné. Vědomost žalobce o vyloučení z řad žalovaného spolku vyplynula z výpovědi svědků [REDACTED] a [REDACTED]. Odvolatel proto z uvedených důvodů navrhl změnu napadeného rozsudku tak, že se žaloba zamítá pro opožděnost a žalovanému přiznává právo na náhradu nákladů řízení. Z důvodu procesních pochybení soudu prvního stupně (nedostatek poučovací povinnosti podle § 118a o.s.ř.) odvolatel „dává k úvaze i zrušení rozsudku a jeho vrácení“ soudu prvního stupně.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání navrhl potvrzení napadeného rozsudku, neboť jednotlivá tvrzení odvolatele ohledně porušení povinností žalobce nebyla prokázána a tudíž neexistoval důvod, pro který by měl žalovaný „oprávněni žalobce vyloučit“, tj. „nebyla naplněna materiální stránka vyloučení“. K vyloučení rovněž nevedly ani formální náležitosti, neboť žalovaný odkazoval pro účely vyloučení žalovaného ze spolku na stanovы nezaregistrované Ministerstvem vnitra České republiky z roku 2013 (a tudíž neplatné), přičemž znění stanov žalovaného z roku 1992 je „naprosto odlišné od návrhu stanov z roku 2013“. Opožděná pozvánka žalovaného adresovaná žalobci na členskou schůzi, kde mělo dojít k vyloučení žalobce, byla prokázána výpovědí svědka [REDACTED]. Odvolatel rovněž neprokázal, že by žalobci rozhodnutí o vyloučení doručil dříve než 20.5.2014, prokázal-li naopak žalobce, že od 21.4.2014 do 10.5.2014 byl pracovně v zahraničí.

Odvolací soud odvolání žalovaného projednal v souladu se zásadou ústnosti (viz § 214 odst. 1 o.s.ř.), vyšel-li z primárního zjištění, že odvolání bylo podáno včas, přípustně a k tomu oprávněnou osobou (§ 204 odst. 1, § 202, § 90 a § 201 o.s.ř.). Odvolání opodstatněné není.

K vyloučení žalobce ze žalovaného spolku došlo po 1.1.2014, takže právo žalobce bránit se uvedenému rozhodnutí příslušného orgánu spolku vzniklo za účinnosti o.z., jehož ustanovení je na případ nutno aplikovat (viz § 3028 odst. 1 o.z.).

Podle ustanovení § 242 o.z. může vyloučený člen do tří měsíců od doručení konečného rozhodnutí spolku o svém vyloučení navrhnout soudu, aby rozhodl o neplatnosti vyloučení; jinak toto právo zaniká. Nebylo-li mu rozhodnutí doručeno, může člen návrh podat do tří měsíců ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejdéle však do jednoho roku ode dne, kdy byl po vydání rozhodnutí zánik jeho členství vyloučením zapsán do seznamu členů; jinak toto právo zaniká.

Z provedeného dokazování před soudem prvního stupně je nepochybné (a mezi účastníky nesporné), že o vyloučení žalobce ze žalovaného spolku rozhodovala členská

schůze žalovaného dne 25.4.2014. Jestliže žaloba v posuzované věci byla u soudu prvního stupně podána dne 12.6.2014, žalobce zákonem stanovenou prekluzivní lhůtu dodržel (tj. jeho právo bránit se uvedenému vyloučení nezaniklo), z čehož současně plyne, že nebylo nutno blíže se zabývat okamžikem doručení rozhodnutí o vyloučení. Odvolací soud v tomto ohledu přihlíží k tvrzení žalobce, který skutečnost doručení rozhodnutí nepopřel, jestliže přiznal, že mu rozhodnutí bylo předáno 20.5.2014.

K dodržení prekluzivní lhůty podle § 242 o.z. je nutno uvést následující:

Ze spisu soudu je zřejmé, že žalobce podal ke dni 12.6.2014 u soudu žalobu „na přezkoumání rozhodnutí orgánu sdružení“, jejíž petit zněl na určení, že „rozhodnutí členské schůze o vyloučení člena ze dne 25.4.2014 MS Věžovatá Pláně – Poluška není v souladu se zákonem a platnými stanovami tohoto sdružení“. Již v této žalobě žalobce namítal, že žalovaný v případě jeho vyloučení postupoval s odkazem na neexistující znění stanov, že nevymezil po skutkové stránce důvody pro vyloučení a že „nesprávné jednání“ žalobci nejprve nevytkl. Uvedené znění žaloby žalobce následným podáním u soudu (soudu prvního stupně doručeným dne 7.8.2014) upřesnil tak, že se domáhá vyslovení neplatnosti rozhodnutí členské schůze žalovaného spolku o vyloučení žalobce z tohoto spolku. Dříve tvrzený skutkový základ žaloby zůstal podáním žalobce ze dne 7.8.2014 zásadním způsobem nedotčen.

S odkazem na tyto skutečnosti odvolací soud nesdílí námitku odvolatele, že by žaloba předvídaná v ustanovení § 242 o.z. byla žalobcem podána (v důsledku změny petitu) až 7.8.2014, a tudíž po uplynutí prekluzivní lhůty tří měsíců od doručení dotčeného rozhodnutí spolku. Podle názoru odvolacího soudu je nutno na žalobu pohlížet nikoliv pouze v rovině formulovaného petitu, ale v celém rozsahu podání, protože nelze oddělit skutkovou část žaloby (rozhodná skutková tvrzení žalobce) od toho, čeho se žalobce u soudu domáhá. V posuzovaném případě je nepochybné, že žalobce na základě skutkových tvrzení uvedených především v článku II. a III. žaloby ze dne 11.6.2014 od počátku řízení směřoval k určení neplatnosti rozhodnutí spolku o vyloučení. Následným podáním již tuto podstatu žaloby nezměnil a pouze upřesnil navrhovaný výrok, aby zcela korespondoval se skutkovou částí žaloby. Jakákoliv jiná interpretace, která by izolovaně zkoumala pouze počáteční petit žaloby bez souvislosti s dalším textem žaloby, se jeví odvolacímu soudu jako nepřiměřeně tvrdá a svými důsledky (zánikem práva kvůli jeho prekluzi) nespravedlivá (srov. rovněž např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. srpna 2003, sp. zn. 21 Cdo 909/2003, či *mutatis mutandis* usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. prosince 2004, sp. zn. 22 Cdo 240/2004).

Vzhledem k prokázané a nesporné skutečnosti, že žalobce nebyl přítomen na členské schůzi žalovaného spolku dne 25.4.2014, kde bylo rozhodováno o jeho vyloučení, se odvolací soud (ve shodě se soudem prvního stupně) zabýval nejprve procedurálními povinnostmi žalovaného spolku. Zaměřil pozornost na skutečnost, že žalobce nebyl před rozhodnutím členské schůze jako nejvyššího orgánu žalovaného spolku seznámen s programem členské schůze a tedy i s bodem, který se týkal jeho vyloučení. Odvolací soud konkrétně vyšel ze skutkového závěru soudu prvního stupně, že žalobce žádným způsobem nebyl informován, co

bude programem příslušné členské schůze, jak vyplynulo především z výpovědi statutárního zástupce žalovaného spolku Jana Kozla, který uvedl, že „SMS zprávou žalobce informoval pouze o době konání této schůze, nikoliv o programu“. Protože uvedený důkazní závěr odpovídá výsledku dokazování (z více důkazů plyne, že členové spolku byli o konání členské schůze vyrozumíváni přes mobilní telefony formou SMS zpráv a že vlastní program schůze se dozvěděli na začátku schůze, jak rovněž výslovně potvrdil svědek [REDAKCE]), je již pouze na základě této skutečnosti nutno učinit závěr o tom, že žalovaný porušil při vyloučení žalobce ze spolku stanovy i zákon.

Podle § 240 odst. 2 o.z. neurčí-li stanovy jinak, může návrh na vyloučení podat v písemné formě kterýkoliv člen; v návrhu se uvedou okolnosti osvědčující důvod pro vyloučení. Člen, proti kterému návrh směřuje, musí mít příležitost se s návrhem na vyloučení seznámit, žádat o jeho vysvětlení a uvést i doložit vše, co je mu ku prospěchu.

Stanovy žalovaného spolku (ať již přijaté 14.8.1992 či 16.2.2013) se od uvedeného zákonného požadavku neodchylují (neupravují jinak). V tomto ohledu je zbytečná polemika o tom, zda pro jednání spjaté s vyloučením žalobce měly být použity stanovy žalovaného spolku z roku 1992 či stanovy přijaté členskou schůzí žalovaného spolku 16.2.2013. Odvolací soud přesto k uvedenému poznamenává, že žádný právní předpis ani stanovy samotné platnost a účinnost řádně přijatých stanov sdružení (spolku) neváže na povinnost jejich registrace u ústředního orgánu státní správy. Neexistoval proto žádný důvod, aby v případě vyloučení žalobce ze žalovaného spolku nebylo postupováno podle tehdy platných stanov ze dne 16.2.2013. Tak či onak to znamená, že podle výsledku dokazování provedeného před soudem prvního stupně žalobce nebyl vyrozuměn o programu členské schůze spolku, tudíž nedostal příležitost seznámit se s návrhem na své vyloučení a neměl možnost žádat o vysvětlení důvodu svého vyloučení, což je nezbytný předpoklad, aby se žalobce ještě před rozhodnutím o vyloučení mohl tomuto následku bránit (slovy zákona „doložit vše, co je mu ku prospěchu“).

Neboť již tímto způsobem (bez ohledu na další okolnosti věci) bylo podstatně zasaženo do práv žalobce (rozhodnutí o vyloučení člena je vždy spojeno se závažnými právními následky a proto soudní ochranu člena spolku nelze odmítnout s ohledem na restriktce míry ochrany práv členů spolku a z ní plynoucí tzv. teleologickou redukci – srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. září 2011, sp. zn. 28 Cdo 2304/2011), je závěr soudu prvního stupně o neplatnosti rozhodnutí členské schůze žalovaného v bodě vyloučení žalobce ze spolku správný. K neplatnosti rozhodnutí spolku odvolací soud pouze upřesňuje (k čemuž postačuje odůvodnění tohoto rozsudku), že napadeným rozsudkem byla neplatnost rozhodnutí členské schůze spolku určena ve smyslu § 80 o.s.ř. (nikoliv „vyslovena“, jak nepřesně formuloval výrok soud prvního stupně), z čehož plyne, že odvolací soud (nepochybně ve shodě se soudem prvního stupně, který se tím v rozsudku explicitně nezabýval) dovedl existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení (z průběhu řízení a podstaty sporu totiž nelze nalézt důvody k podání žaloby na plnění a taková námitka ani nebyla vznesena).

Z uvedených závěrů odvolacího soudu je zřejmé, že dalšími okolnostmi věci [vlastními skutkovými důvody pro vyloučení žalobce, způsobem (podobou) oznámení o konání členské schůze žalovaného a dodržení doby oznámení před konáním členské schůze žalovaného] se odvolací soud již nezabýval, neboť učiněné závěry postačují k meritornímu rozhodnutí, jímž je napadený rozsudek soudu prvního stupně včetně správného výroku o náhradě nákladů řízení podle § 219 o.s.ř. potvrzen.

Úspěšnému žalobci odvolací soud přiznal právo na náhradu nákladů odvolacího řízení v rozsahu odměny advokáta žalobce za dva úkony právní služby po 2.500 Kč [za vyjádření se k odvolání protistrany a za účast při ústním jednání odvolacího soudu - § 11 odst. 1 písm. d) a písm. g), § 9 odst. 3 písm. a) a § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů – dále jen „AT“], dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 1, odst. 3 AT) a 21% daň z přidané hodnoty, u níž advokát žalobce osvědčil, že je plátcem (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Rozhodnutí o náhradě nákladů odvolacího řízení se opírá o ustanovení § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř., lhůta k plnění uvedené povinnosti je ve smyslu § 160 odst. 1 o.s.ř. lhůtou obvyklou.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu je přípustné dovolání, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právo otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Účastník může dovolání podat do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni (u Okresního soudu v Českém Krumlově).

O dovolání by rozhodoval Nejvyšší soud ČR se sídlem v Brně.

Pravomocné rozhodnutí soudu lze na návrh oprávněné osoby soudně či exekučně vykonat, nebude-li dobrovolně splněna povinnost výrokem rozhodnutí uložená.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 22. listopadu 2016

JUDr. Aleš Z e z u l a , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Švepešová